

PAROCHIEBLAD H. ANDREAS

MEI - JUNI 2021

De vriend van dag en nacht

Ik ben de vriend
van dag en nacht
voor elke nood,
voor elke klacht.

Een vriend in voor-
en tegenspoed
die altijd voor je open doet.

Klop en mijn deur
zal open gaan,
vraag en mijn hart
zal open staan.

Bons op mijn deur
en schaam je niet,
in levensangst en zielsverdriet.

Voor elk verlangen,
elk gemis
de God die altijd met je is.

Dit is je troost, je zekerheid,
dit is mijn naam,
nu en altijd;

Ik zal er zijn,
Ik zal er zijn.

Michel van der Plas

Terugblik presentatieviering

In het weekend van 10 en 11 april hebben de 16 communicantjes, die op 18 juli hun eerste heilige communie doen, zich gepresenteerd. Zij maakten daarvoor een mooi blad over zichzelf; al die 16 blaadjes hangen nu aan de takken.

Het was ondanks de beperkende maatregelen een feestelijke viering, die ook de kinderen zelf bijzonder vonden. Hier een paar reacties:

"Ik vond het spannend, maar ook leuk om tegen de mensen te zeggen: ik ben Romy, ik ben 8 jaar en ik hou van voetbal. En ik vond het ook heel leuk om met alle kindjes samen te zingen."

"Ik ben Merel Crasborn. Op zondag 11 april ben ik aanwezig geweest bij de presentatiedienst. Ik vond de uiteindelijke mis mooi; de voorbereidingen voor de mis waren erg leuk. Ik mocht een stukje voorlezen en dit hebben we geoefend in de kerk en daarna ook thuis. Dit vond ik een beetje spannend maar eigenlijk ook wel heel erg leuk. Tevens vond ik het leuk om iets over mezelf te vertellen zodat iedereen mij beter leert kennen. Samen met mijn papa en mama en grote zus, Zoë, waren we aanwezig bij de mis. Mijn zus mocht helpen met de kaarsen aanmaken en ik mocht helpen bij het vasthouden van een bakje met hosties."

En Jasper zegt: "Ik vond het erg leuk om me voor te stellen aan iedereen en te vertellen wat ik leuk vind om te doen. Ik vond het wel een beetje spannend om zo voor iedereen te staan en dan wat over mij zelf te moeten vertellen."

Olijfolie met een missie

"Van werken in een vluchtelingenkamp op Lesbos naar duurzame hulp door samen te werken met olijfboeren op Lesbos om vluchtelingen te helpen. Lees ons verhaal over waarom we Olijfhelden zijn gestart en geniet van de pure smaak van 100% kolovi olijfolie."

Enkele maanden geleden was ik bij Gerda op bezoek. In de keuken stond op de hoek van een tafeltje een mooie zwarte fles olijfolie met Griekse letters erop. Haar zoon Maarten had haar dit geschonken omdat er zo'n mooi verhaal achter zat. Ze begint te vertellen:

"Deze biologische olijfolie komt uit Lesbos! Chanella Mackay is daar vrijwilligster geweest in het vluchtelingenkamp. Ze kwam in contact met de olijfboeren daar. Er ontstond het idee om vluchtelingen te helpen en de lokale economie te ondersteunen. Terug in Nederland richtte ze de 'Stichting Olijfhelden' op. Sindsdien verkoopt ze onder andere deze olijfolie. En weet: ieder flesje is een maaltijd voor een vluchteling."

Ik werd geraakt door haar verhaal en dacht direct: dit is iets voor de Andreas. Eline, Nan en Rob waren meteen enthousiast. Ik heb contact opgenomen met Chanella Mackay. Natuurlijk wilde ze heel graag een bestelling leveren. Helaas kon ze niet naar ons toekomen om haar verhaal te vertellen. Haar kinderen zijn nog klein en hebben haar volle aandacht nodig.

Tijdens een wake in Heerlen voor de vluchtelingen van Lesbos ontmoetten wij Henk Erinkveld van klooster Wittem, Ada Hagreis van de PKN en Elsje Mooij van het Humanistisch Verbond. Wij hebben hun verteld over de Olijfhelden. Ook zij hadden interesse. We konden bijna 50 flesjes olijfolie bestellen. Piet Trepels heeft dit allemaal geregeld. Hij heeft er voor de Andreasparochie inmiddels al weer 30 bijbesteld. Nelly en Ank verkopen ze via de Wereldwinkel in onze parochie. Toen ik Gerda en Maarten vertelde dat er inmiddels al bijna 80 flesjes zijn besteld, wisten ze niet wat ze hoorden. Hun gezichten straalden. De flesjes zijn voor € 9,95 te koop in onze parochie. Ook leuk als cadeautje! Voor meer informatie: www.olijfhelden.nl.

Marcel Mollink

Bericht van Stichting Taiama-Andreas Sierra Leone, een kijkje in...

In de vijf jaar dat ik Sierra Leone bezocht zijn er prachtige foto's gemaakt van mensen, dorpen en het dagelijkse leven. In 2019 en 2021 heb ik een fotoalbum gemaakt met de mooiste foto's. Het plan voor de toekomst is om nog meer albums te maken, steeds met de titel *Sierra Leone, een kijkje in...*

De foto's in de albums staan niet in chronologische volgorde; de foto van het busje in het tweede album dat naar Semamaya rijdt, vertrekt in 2017. De foto van de mensen in het busje stamt uit 2020 en de foto van de grote cotton tree bij de entree van het dorp, is een WhatsApp-foto die ik in 2021 kreeg toegestuurd van een van de leraren van de basisschool in Semamaya. WhatsApp-foto's zijn van mindere kwaliteit. De foto's staan dus in functie van het verhaal. Om iedereen te laten genieten van de albums heb ik ze digitaal gedeeld op onze website.

Ga naar taiama-andreas.org en klik bovenin op reisverslagen en vervolgens op fotoalbums. Of kijk op taiama-andreas.org/category/fotoalbums/. Veel kijkplezier!

*Namens Stichting Taiama-Andreas,
Marie-José Brounen*

Expositie Loedy Leufkens en Suzanne van Dinther 30 april - 24 juni

Loedy Leufkens en Suzanne van Dinther hebben jaren in de zorg gewerkt. Met hun pensioen in zicht zijn zij enkele jaren geleden op zoek gegaan naar een zinnige invulling van hun tijd. Schilderen leek hen wel een uitdaging.

Geniet van de werken. Zij geven graag een persoonlijke toelichting. Loedy is bereikbaar onder 06 23 98 23 82 Suzanne is bereikbaar onder 06 12 65 10 30.

Opnieuw, elke derde dinsdag van de maand op de Promenade, Heerlen een wake voor vluchtelingen van 12:00 tot 13:00 uur

De erbarmelijke opvang voor vluchtelingen aan de grenzen van Europa blijft zorgwekkend en beschamend. In de aanloop naar de verkiezingen organiseerde het regionaal Platform voor Vluchtelingen, waar ook de Andreas lid van is, een vijftal wakes in de stad. Op verzoek van Lopend Vuur, een landelijke organisatie voor vluchtelingen, gaan we door met waken, in Heerlen, in Valkenburg en mogelijk ook in Sittard, Venlo en Nuth.

In Heerlen wordt er elke derde dinsdag van de maand van 12:00 tot 13:00 uur gewaakt, rond de boom bij Berden/Schunck en de voormalige Rabobank op de Promenade.

Amnesty International, Humanistisch Verbond, klooster Wittem, PKN-Parkstad, parochies Andreas en Waubach, zij doen weer mee. Naast waken – stilstaan bij wat het betekent op de vlucht te zijn in extreem moeilijke omstandigheden – proberen we met voorbijgangers te praten, en naar hen te luisteren.

De wakes in februari/maart leerden ons dat menig voorbijganger het gevoel had dat zijn of haar eigen situatie door niemand werd gezien en begrepen. Zou dat een reden kunnen zijn waarom ze geen belangstelling lijken op te brengen voor het lot van anderen die het misschien nog moeilijker hebben dan zichzelf? Wordt er wel voldoende geluisterd naar wat mensen in ons land bezighoudt en beweegt?

Door te waken besef je opeens dat als je van waken een levenshouding probeert te maken, je mensen op het spoor komt. Je ziet en hoort wat er speelt, je kunt hen vragen hoe zij zich een betere wereld voorstellen en of ze daarover verder met je in gesprek willen gaan, of dat burgerparticipatie bijvoorbeeld een goed begin zou zijn?

Van harte welkom op dinsdag 18 mei en 15 juni, Promenade.

Eline Claassens

lid Platform Vluchtelingenbelangen Europa

Wel en wee van de parochie 'Het Eikske'

In Trouw van 29 april stond een artikel over de St. Michaelkerk, buurparochie van de Andreas; een sereen en eerlijk verhaal over wat er toen, zo'n 50 à 60 jaar geleden, gebeurde in die parochie. Een gemeenschap die, onder de bezielende leiding van de bevlogen herder Miedema en in de geest van het Tweede Vaticaans Concilie, naar wegen zocht om de kerk te ontdoen van de ballast van het verleden en bij deze tijd te brengen. Maar de weg was zwaar; er waren veel spanningen die jammer genoeg leidden tot verharding van standpunten, en dit niet alleen binnen de gemeenschap, maar ook met het bisdom. We zijn inmiddels een halve eeuw verder; het gebouw van Het Eikske is, zoals dat heet, 'aan de eredienst onttrokken' en wordt volgens het artikel in Trouw binnenkort afgebroken. En dit, terwijl de Andreas, die toch aan die parochie grenst, nog volop denkt – en bouwt – aan toekomst. Voldoende tijd is voorbij gegaan om in alle rust terug te kijken op die periode en met elkaar na te denken over: wat was er goed in wat daar gebeurde? En waar ging het niet goed? Het pastoraal team van de Andreas is van mening dat het vruchtbaar zal zijn om daarover met elkaar in gesprek te gaan op de eerstkomende parochiedag. En dit te doen aan de hand van het genoemde artikel. Een kopie zal daarom beschikbaar zijn in de Andreas voor diegenen die geen Trouw lezen.

Geert Bles

Vriendschapsceremonie

Op vrijdagmiddag 16 april stelde de Andreas haar kerkruimte beschikbaar voor een speciale viering - een 'vriendschapsviering'. Stichting Wensulance vervulde de 'laatste wens' van een ernstig zieke vrouw die op haar verjaardag op 16 april graag haar relatie met haar partner wilde vieren en bekrachtigen met een feestelijke ceremonie. Rond 15.00 uur kwam de wensulance aanrijden voor de poort van de kerk. Daar werden de zieke vrouw en haar vriend opgewacht door een bevriende voorganger. Samen met de voorganger en enkele genodigden beleefde het stel een intiem en emotioneel moment waarop het ja voor hun bestaande verbintenis luid klonk. Na de viering was er koffie en taart in de koffiekamer voor de aanwezigen. Een bijzondere middag voor een bijzonder stel! Voorganger en het betreffende stel bedanken de parochie voor de beschikbaarstelling van de kerk voor deze bijzondere viering.

Plantjes voor Vincentius

Ook dit jaar kweek ik plantjes. Dus u kunt zonnebloemen of andere bloemen komen ophalen. Ik kan ze ook komen brengen. Uw bijdrage is een vrijwillige gave. De opbrengst is voor de Vincentiusvereniging Heerlen. Vorig jaar is er in totaal voor € 335 bijgedragen. U kunt langs komen op Keerweg 36 of ik kan de plantjes bij u aan de voordeur zetten. Graag even bellen als u ze wil komen halen (045 542 57 83). Het voordeel is dat u ze dan ook kunt zien.

Voor de groentetuin heb ik:

- Kerstomaatjes. Als het weer mooi blijft deze zomer, veel opbrengst.
- Trostomaten. Deze leveren wat grotere tomaten.
- Courgettes en pompoenen.

Zinnia

Dit zijn de plantjes die altijd in de ronde bak staan bij de ingang van de kerk. Dit jaar komt er Zinnia pompon (allerlei kleuren) te staan. Het vorige jaar stond er Zinnia Perzisch tapijt, bruingele bloemen. Dit jaar heb ik beide soorten in voorraad. Het is wel zo dat je aan een paar planten niets hebt. Je zult een wat groter aantal moeten zetten, anders maken ze een zielige indruk. Voor de prijs hoeft u het niet te laten.

Zonnebloemen:

- Helant annuus, kleine zonnebloemen, worden ongeveer 60 cm groot.
- Helanthus Stella, minizonnebloem. Op de verpakking staat dat deze zonnebloem 140 cm wordt. In gunstige omstandigheden wordt hij groter.
- Helianthus. Dit is een reuze zonnebloem, die wordt 2 à 3 meter hoog.

De volgende planten heb ik ook:

- Cosmos. Deze wordt 80 cm groot. Allerlei kleuren.
- Afrikanen, klein soort met geelbruine bloemen.
- Leeuwebek. Doen het alleen goed in de volle zon.

Verder heb ik Cannasknollen, die grote planten met heel grote bladeren geven. Er komt een rode pluim bovenop.

Graag de vierkante potjes retour. Ronde potjes die u van mij hebt gekregen, kunt u ook teruggeven. U kunt ze achterlaten bij de Andreasparochie bij de achterdeur of bij de Keerweg achter het groene hek zetten.

Dolf Hutschemaeker

In gesprek met Jafar

"Ik hoop dat je nooit hoeft te smeken om asiel in een veilig land. Maar stel dat het zou gebeuren, dan hoop ik voor jou en voor mij op een land dat mij zal omarmen en zegt: kom maar hier, je bent vrij." Deze gedachte van Joke Forceville bleef in ons hoofd spelen na het gesprek dat wij hadden met Jafar, een van ons, op 25 april en 1 mei bij hem thuis. Zijn verhaal doet ons blijkbaar pas goed beseffen wat voor groot goed vrijheid is en wat het betekent te mogen leven in een vrij land.

Jafar, geboren in 1969 in Irak, moest op 18-jarige leeftijd het leger in van Saddam Hoessein, vechten tegen Iran van 1987 tot 1989, en daarna in 1990 vechten om de olievelden van Koeweit. Dit was niet wat hij wilde, en hij deserteerde en vluchtte naar Syrië, dat toen nog geen oorlog kende. Daar bracht hij drie maanden in de gevangenis door, werd er uitermate slecht behandeld en toen uitgewezen naar Libanon, waar hij zes jaar heeft kunnen 'overleven' met werk in tuinderij en horeca. Begin 1996 kon hij met een bootje oversteken naar Cyprus. Daar werd hij opgepakt door de politie. Maar omdat Cyprus geen asielzoekers opnam, werd hij in april 1996 uitgezet naar Griekenland. Na een verblijf van vijf maanden in Griekenland, een tijd van onzekerheid en angst om teruggestuurd te worden naar Irak, vluchtte hij in augustus 1996 naar Italië. Een kerkelijke organisatie gaf hem tien dagen opvang in een kerk in Rome, en nog eens drie dagen in Milaan. Samen met een kennis uit Irak probeerde hij vandaar per trein naar Frankrijk te komen. Maar hij werd ingerekend door de politie en belandde in de gevangenis in Colmar. Na vier weken werd hij op de trein gezet naar Duitsland, via Straatsburg naar Neurenberg. Daar werd hij opgevangen en werd de asielprocedure in werking gezet. Met een asiel-aanvraag op zak, maar ook met serieuze hartproblemen, kwam hij in München terecht in een soort azc, waar hij verbleef tot april 1997. Vanwege het Schengenakkoord werd zijn asielaanvraag in Duitsland niet in behandeling genomen en moest hij weer terug naar Frankrijk. Maar omdat men ook daar niks met hem van doen wilde hebben, werd hij op straat gezet. Hij kwam in contact met iemand van de UNHCR, die hem weer naar Duitsland verwees, nu naar Mönchengladbach. Maar zijn vertrouwen op opvang in dat land was nihil; hij vluchtte na

een week (het was inmiddels 20 juni 1997) de grens over bij Zevenaar. Daar diende hij bij de IND opnieuw een asielaanvraag in, maar ditmaal 'met een schone lei': na alle teleurstellende ervaringen en ten einde raad, onder een andere naam en een andere geboortedatum. Maar dit werd ontdekt en hij werd afgewezen. Met behulp van een advocaat tekende hij beroep aan; toen werd het wachten, wachten, wachten in onzekerheid, in azc's in Zwolle, Assen, Emmen, en tenslotte op een kamertje in Maastricht.

Na vijf jaar wachten (het was inmiddels juni 2002 geworden), ziek van de spanning en uitzichtloosheid, ondernam hij een nieuwe poging en vertrok naar Zweden. Er gingen geruchten dat dat land betere kansen bood voor vluchtelingen. Maar ook deze poging mislukte. Jafar probeerde het daarna nog in Noorwegen, maar eveneens tevergeefs: in augustus 2002 was hij weer terug in Nederland, in Eindhoven, en daar begon het wachten opnieuw. Zo lang dat hij op advies van een bevriende kennis tenslotte zijn heil zocht in Zwitserland. Daar bleef hij bijna twee jaar, tot juni 2004. Met kleine baantjes hield hij zijn hoofd boven water.

Toen arriveerde een brief van zijn Nederlandse advocaat waaruit hij hoop kon putten, en spoorlags vertrok hij naar Nederland waar hij in Ter Apel werd ondergebracht. Hij kreeg een verblijfsvergunning. Zijn woning in Maastricht was inmiddels niet meer beschikbaar. Dus verbleef hij achtereenvolgens in Rotterdam in een opvanghuis, waar hij het te midden van de chaos en drukte niet uithield, hij logeerde drie maanden bij een kennis in Sittard, en tenslotte kwam hij door bemiddeling van een stichting voor hulp aan vluchtelingen in Heerlen terecht. Dat was in oktober 2004. Tweeënhalf jaar woonde hij nog 'tijdelijk' in Hoensbroek. Tenslotte kreeg hij in mei 2007 na zijn lange omzwervingen door Europa en Nederland dan eindelijk de woning waar hij nu al 14 jaar naar tevredenheid woont.

Wij vragen Jafar of hij nog weet wanneer hij zijn Nederlandse paspoort kreeg. Hij antwoordt meteen: september 2017. Eigenlijk had hij het al in 2011 moeten krijgen. Maar ook hier ging van alles mis, en zes jaar heeft hij in angst en beven op het paspoort gewacht dat hem definitief veiligheid bood. Ook deze jaren zijn hem niet in de koude kleren gaan zitten. Wij zien Jafar nog in de kerk tijdens de zondagsviering, hoe hij opgelucht en trots zijn nieuwe paspoort de lucht in stak en op taart en koek trakteerde bij de koffie.

Tot zover Jafars jarenlange odyssee door Europa. Maar als we vragen naar zijn leven in Nederland, steekt Jafar opnieuw van wal en wij ho-

ren het verhaal van een andere reis, die eveneens jaren duurde: hoe hij in Nederland een ander mens werd door na te gaan denken over wat hij in Irak thuis en op school had geleerd. In Irak had hij zo gedacht: de islam is goed, en als het in het Midden-Oosten allesbehalve goed is, komt dat niet omdat de islam slecht is maar omdat de mensen slecht zijn. In Nederland verslond hij dagelijks informatieve programma's over de islam en andere godsdiensten, over de westerse en de Arabische wereld, en hij ontdekte dat de Koran zich soms tegenspreekt. Er staan ook dingen in waar hij het niet mee eens kan zijn. Dat was een schok voor hem, maar hij ging de confrontatie aan met de nieuwe wereld die voor hem open ging. Hij ging kritische vragen stellen. Zijn eigen verstand gebruiken zoals hij zegt. Tegelijk zag hij tot zijn ontsteltenis hoe sjiitische imams (Jafar is sjiiet) in Nederland in de moskee heel anders praten en doen dan onder elkaar. Ze houden de schijn van vroomheid op. Dat strookt allesbehalve met de islam als godsdienst van de waarheid, vond Jafar. Volgens hem staat hij daar niet alleen in: in Egypte en Irak zijn steeds meer mensen atheïstisch.

Is Jafar dan ook atheïstisch geworden in Nederland? Nee, Allah bestaat! Hij heeft alles geschapen. Maar de godsdiensten, die zijn door mensen gemaakt. Dat landen en godsdiensten elkaar op leven en dood bestrijden, uit naam van een geloof, dat wil er bij Jafar niet meer in. Als Allah de God is van alle mensen, dan wil Hij niet dat de ene mens de andere doodt. Jafar moet even zoeken naar de Nederlandse term, maar dan zegt hij: ik ben humanist. Mensen zijn allereerst mensen, niet sjiiet of soenniet of jood of christen of Koerdisch of Arabisch of Iraans. Respect en tolerantie, daar draait het om. Jafar vertelt dat hij graag naar de Andreas komt, omdat hem daar niets wordt opgedrongen en iedereen in zijn waarde wordt gelaten. Hij is geen christen en is ook niet van plan dat te worden. Maar hij voelt zich welkom in de kerk. Alle mensen zijn door God geschapen en daarom broer en zus van elkaar, één familie. In de kerk proeft Jafar dat: als je niet wilt bidden, hoeft dat niet, je wordt er niet op aangekeken, je hoeft je niet te verdigen, niemand wil je bekeren en toch ben je welkom. Het zijn lieve mensen in de kerk.

Ondertussen doorspekt Jafar zijn verhaal met feiten en gebeurtenissen uit de lange geschiedenis van het Midden-Oosten. Hij weet er veel van en kan er boeiend over vertellen. Islam en geweld, dat is een probleem waar hij niet over uitgepraat raakt. Daarom spreekt Jezus hem ook aan: die was absoluut geweldloos. Omdat hij begreep dat geweld alleen maar tegengeweld oproept. Dat is ook wat Allah wil: geen ge-

weld. Geen mens moet oordelen over een ander mens, wie goed is of slecht, wie leven mag of moet sterven. Het oordeel is alleen aan Allah. Jezus oordeelde nooit, en hij zette mensen niet onder druk. Het enige wat hij deed, zegt Jafar, is: praten met mensen.

Ons gesprek met Jafar loopt ten einde. Hij heeft ons meegenomen op zijn vlucht naar Europa en op zijn zoektocht naar wat voor hem waarheid is. Het was niet makkelijk voor hem. Aan sommige dingen uit het verleden wordt hij liever niet herinnerd. Toch heeft hij zijn verhaal met ons gedeeld. Onder de indruk verlaten we Jafars woning: hoe lang kan het duren voor een mens een plek in de wereld vindt waar hij of zij van geluk kan spreken!

Geert Bles en Rob Pauls

AGENDA

Iedere woensdag

13.30 -16.00 uur: ATD Vierde wereld

Iedere donderdag

10.30 - 11.30 uur: stilte-uur

30 april - 24 juni

Expositie Loedy Leufkens en Suzanne van Dinther

22 mei, 14.00-16.00 uur

Pinksterlezing Klooster Wittem, door kerkhistoricus André Roes, schrijver van het boek *Maria, Pleidooi voor een barmhartige en vreugdevolle Kerk*. Vanwege corona wordt de lezing online gehouden. U kunt voor € 5,- een link kopen waarmee u thuis op de computer de lezing kunt volgen. Het boek is te koop in de kloosterboekwinkel (www.kloosterboekwinkelwittem.nl) of per telefoon (043 450 23 32).

**SLAGERIJ
VAN MELIK**
— Sinds 1938 —
Heerlerbaan

Dagtoppers

MA	Saucijzen 3+1 Gratis
DI	Poulet 25% korting
WO	Gehakt 25% korting
DO	KogelBiefstuk 3+1 Gratis
VR	Schnitzels 3+1 Gratis
ZA	Kipfilet 3+1 Gratis

COLOFON

Contact

Palestinastraat 326
6418 HP Heerlen
045 - 541 33 81
parochiesintandreas@home.nl
www.sintandreas.nl
facebook.com/andreasparochie

Gastvrouw aanwezig di. t/m vr.
van 10.00 tot 12.00 uur

Pastoraal team

Pastor Geert Bles:
045 - 571 40 78

Diaconaal werker Rob Pauls:
043 - 306 17 06
andreas.r.pauls@gmail.com

Pastoraal- en jongerenwerker
Marcel Mollink: 045 - 574 03 78

Parochiebestuur

Vicevoorzitter
Karin van Doormaal:
045 - 541 35 68

Rekeningnummers

NL21 ABNA 0577627325
NL17 INGB 0003269778

Stichting Taiama-Andreas

www.taiama-andreas.org

Redactie

Rob Pauls
Karin van Doormaal
Rens Trimp

De volgende editie van het parochieblad verschijnt in de week van 14 juni. Intenties en kopij voor 19 juni t/m 18 juli graag uiterlijk **31 mei** opgeven.

VIERINGEN

22 mei t/m 13 juni

Voor onze kerk geldt nog steeds een maximumaantal bezoekers van 30. Dat betekent dat u zich voor de zondagvieringen tevoren moet aanmelden. Ook voor Tweede Pinksterdag is aanmelden nodig. Kijk voor de actuele ontwikkelingen op onze website: www.sintandreas.nl.

Zaterdag 22 mei

18.00 uur: eucharistieviering
Gebed voor Pascalle Flekken (naamdag en verjaardag oma Flekken) en Eep Homminga

Pinksterzondag 23 mei

10.30 uur: eucharistieviering
Gebed voor Serena de Jager-Panieri

Pinkstermaandag 24 mei

10.30 uur: woord- en communieviering

Zaterdag 29 mei

18.00 uur: woord- en communieviering

Zondag 30 mei

10.30 uur: woord- en communieviering

Vrijdag 4 juni

10.30 uur: eerstevrijdagviering

Zaterdag 5 juni

18.00 uur: eucharistieviering

Zondag 6 juni

10.30 uur: eucharistieviering

14.00 uur: doop van Bentley van der Velden en Amy Meijers

Zaterdag 12 juni

18.00 uur: woord- en communieviering

Zondag 13 juni

10.30 uur: woord- en communieviering